OPŁATA POCZTOWA RYCZAŁTEM UISZCZONA. CENA NUMERU 40 GROSZY.

KRAKOWSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

1 MARCA Nr. 3. ROK 1928.

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika Wojewódzkiego“ Kraków, Województwo, ul. Basztowa 22.

Prenumeratę względnie należytość za poszczególne egzemplarze Dziennika Wojewódzkiego należy składać w Kasach skarbowych na dochód Min. Spraw Wewnętrznych Dz. II. §: 7, a dowody złożenia przesłać Krakowskiemu Województwu.

Dziennik Wojewódzki przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, a od osób prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.

ZAWIADOMIENIE.

W myśl rozporządzenia P. Prezydenta R. P. z 19. I, 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 11. poz. 86) o organizacji i zakresie **działania władz administracji ogólnej, zostaje niniejszem** dotychczasowa nazwa Dziennika Urzędowego zmieniona **na** „KRAKOWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI“.

TREŚĆ:

A. Dział urzędowy.

B. Dział nieurzędowy.

Dział urzędowy.

Poz. 44.

KRAKOWSKI URZĄD WOJEWÓDZKI.

Wydział Prezydjalny.

L.: Pr. 644 1. Kraków, dnia 20 lutego 1928.

Organizacja i zakres działania władz administracji ogólnej.

Do

Panów Starostów, Pana Dyrektora Policji w Krakowie, Pana Prezydenta stol. król. m. Krakowa, Panów Naczelników Wydziałów Województwa Krakowskiego.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 15 lutego 1928, Nr. OP. 6443/3 R/28 zarządził na zasadzie art. 2 pt. 1, 73, 117 i 127 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. Ust. Nr. 11 poz. 86), że Dyrektor Policji w Krakowie począwszy od dnia 8 marca 1928 r. otrzymuje tytuł

„Krakowski Starosta Grodzki“.

Pisma doń kierowane adresować należy w skróceniu:

„do Starosty grodzkiego w Krakowie“.

Urząd podlegający Staroście grodzkiemu otrzymuje nazwę:

„Krakowskie Starostwo grodzkie“

i wskutek tego zarządzenia w dotychczasowym zakresie działania tego urzędu nie zachodzą żadne zmiany.

O tem Panów zawiadamiam celem ew. dalszych zarządzeń.

Wojewoda: w. z. *Dr. K. Duch*, wicewojewoda.

Poz. 45.

Odpis! Ministerstwo Robót Publicznych. Departament Budowlany. Nasza L. Dz. VIII-2988/27. Warszawa, dnia 28 stycznia 1928 r. W sprawie wykonywania planów regulacyjnych (zabudowy). Do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie.

Ostatniemi czasy pojawiły się kilkakrotnie w prasie ogłoszenia szeregu zarządów miast, które rozpisują przetargi publiczne na wykonanie planów pomiarowych i regulacyjnych. Z treści tych ogłoszeń można wywnioskować, że wymienione zarządy miejskie uważają sporządzenie planu pomiarowego i regulacyjnego za czynności ściśle pokrewne, niemal identyczne, podejmowane z reguły przez jednego wykonawcę mierniczego, na zasadach zwykłej konkurencji cen.

Powyższy stan rzeczy, wynikający z wyraźnej nieświadomości właściwych organów miejskich, uznać należy za niepożądany.

Ministerstwo Robót Publicznych wyjaśnia, że plan pomiarowy i plan regulacyjny (zabudowania) są elaboratami, nie mającymi z sobą nic wspólnego, a tem tylko związanymi, że plan regulacyjny może być sporządzony jedynie na uprzednio przygotowanym podkładzie planu pomiarowego. Prace te powinny być wykonywane przez siły fachowe o zupełnie odrębnych kwalifikacjach: plan pomiarowy przez geometrę lub inżyniera, plan regulacyjny przez architekta urbanistę lub inżyniera urbanistę, w wyjątkowych wypadkach uzdolnienia także przez geometrę urbanistę. Plan pomiarowy opracowuje się według pewnych, ustalonych metod nauki ścisłej, plan regulacyjny jest pracą kompozycyjną, twórczą. Istota planu regulacyjnego (zabudowy) polega na nakreśleniu wytycznych przyszłego rozwoju miasta, zazwyczaj na okres 20—40 lat.

Plan powyższy powinien czynić zadość potrzebom wszelkiego rodzaju komunikacji, budowlanym, bezpieczeństwa ogniowego, zdrowotnym i estetycznym, przyczem niezbędne jest zapewnienie miejscowości warunków łatwego odwodnienia i zaopatrzenia w wodę oraz przewidzenie niezbędnych przestrzeni zazielenionych i wolnych od zabudowy dla wypoczynku, rozrywki i sportu.

Sieć ulic dostosowana do konfiguracji terenu, rozmiarów oczekiwanego ruchu oraz wysokości zabudowy przyległych gruntów, powinno uwzględniać różnicę pomiędzy arterjami komunikacyjnemi i ulicami t. zw. mieszkalnemi.

Gęstość, wysokość i rodzaj zabudowy oraz rozmiary, parcelację i położenie względem stron świata poszczególnych bloków budowlanych, należy normować według ich przeznaczenia, mając na względzie zapewnienie dostatecznego dostępu światła do budowli, przeznaczonych do stałego przebywania ludzi. Nadto rozplanowanie bloków i parcel, powinno umożliwiać łatwe ich odwodnienie i zaopatrzenie w wodę.

Skoro istota planu zabudowy, jak to wynika z powyższego, różni się zasadniczo od istoty planu pomiarowego, który polega jedynie na graficznem przedstawieniu stanu istniejącego — metody sporządzenia pierwszego różnić się muszą zasadniczo od metod sporządzania drugiego. O ile tedy przy sporządzeniu planu pomiarowego przetarg cen może być uzasadniony, o tyle przy sporządzaniu planu regulacyjnego jest niewłaściwy.

Ze względu na wadliwy w wielu wypadkach sposób zabudowania miast polskich wskazanem jest, aby przy odczuwanej już dziś potrzebie uregulowania istniejącego stanu rzeczy oraz przyszłego rozwoju budowlanego, sporządzanie planów zabudowy spoczywało w rękach rzeczywiście wykwalifikowanych.

Plany dla mniejszych niezasobnych miast należałoby oddawać w ręce jednego inżyniera. Plany miast większych — opracowywać w sposób normalny, t. j.

powierzyć pomiar geometrze lub inżynierowi, a plan regulacyjny (zabudowy) urbaniście.

Ogłoszenia w rodzaju wspomnianym na wstępie, powodują dla miast jedynie straty materjalne, gdyż plany wykonane przez siły niepowołane, wywołują nieproduktywne wydatki, trudności przy ich zatwierdzaniu przez Ministerstwo Robót Publicznych, względnie Urzędy Wojewódzkie i niekorzystne zwłoki w wykonaniu zamierzeń budowlanych gmin miejskich.

Nadmienia się również, że o pozyskanie planów regulacyjnych (zabudowy), powinny miasta zabiegać przed ujawnieniem tendencji rozbudowy. W sprawach sporządzenia tych planów zwracać się do znanych sił fachowych, a w razie nieznajomości takowych, zasięgać informacji w Dyrekcji Rob. Publ. lub w Towarzystwie Urbanistów Polskich w Warszawie (ul. Koszykowa 55, Wydział Architektury Politechniki).

Minister: *Inż. Moraczewski.*

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L. Ad. 2099/1/28. Kraków, dnia 14 lutego 1928 r.

W sprawie wykonywania planów regulacyjnych (zabudowy).

Wszystkim Panom Starostom, Panu Prezydentowi król. stol. m. Krakowa, Panu Prezesowi Rady powiatowej w Krakowie i Wszystkim Tymczasowym Zarządom powiatowym w obrębie Województwa Krakowskiego.

udzielam do wiadomości i zwrócenia uwagi na zawarte wyjaśnienia w powyższym reskrypcie Ministerstwa Robót Publicznych poszczególnym Zarządom miejskim.

Za Wojewodę: *Mikosz.*

Poz. 46.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L. Ad. 1570/1/28. Kraków, dnia 31 stycznia 1928.

Wpis do księgi wodnej małych zakładów wodnych.

OKÓLNIK Nr. 12.

Do

Wszystkich Panów Starostów w okręgu Województwa Krakowskiego i Pana Prezydenta st. król. m. Krakowa.

Niektórzy Panowie Starostowie przedkładają bezkrytycznie Województwu podania stron o wpis do księgi wodnej istniejącego prawa wodnego wniesione po myśli art. 253 ustawy wodnej z r. 1922 pomimo braku dokumentów, wymaganych § 6 rozp. Minist. Robót Publ. z 7/5. 1924, Dz. U. Rz. P. Nr. 44 poz. 468 w przedmiocie urządzenia i prowadzenia ksiąg wodnych, jak również przy zgłoszeniu do wpisu prawa wodnego, którego strona nie jest w możności udowodnić pozwoleniem wydanem przez władzę w swoim czasie bez stwierdzenia stosownie do przepisów art. 252 ustawy wodnej z r. 1922, że odnośny zakład w dniu 1 stycznia 1923 istniał bezspornie dłużej niż 10 lat.

Województwo przy tem stanie rzeczy wobec braku zasadniczych dat i dokumentów nie jest w możności wydać stosownego zarządzenia celem wpisania dotyczącego uprawnienia do księgi wodnej a temsamem przedkładanie takich podań bez jakichkolwiek dokumentów Województwu jest bezcelowem.

Wobec tego Województwo zauważa, że obowiązkiem Pana Starosty jest po wniesieniu należycie ostemplowanego podania o wpis prawa wodnego przedewszystkiem wydać stosowne zarządzenia po myśli okól. tut. Nr. 37 z dnia 8. II. 1926 L. AS. 1405 ex 1926 celem ustalenia istnienia zgłoszonego do wpisu prawa wodnego na podstawie zezwolenia władzy, a w braku takiego zezwolenia, czy istniało zgłoszone do wpisu prawo wodne bez zarzutów ze strony osób trzecich, dłużej niż 10 lat w dniu 1 stycznia 1923 następnie zaś należytego uzupełnienia podania potrzebnemi dokumentami.

W razie jeżeli chodzi o mały, prymitywnie urządzony zakład wodny, tak, że koszta sporządzenia planów przez ukwalifikowanego technika, jak również koszta dochodzenia komisyjnego na miejscu celem sprawdzenia, czy plany te odpowiadają faktycznemu urządzeniu zakładu byłyby niestosunkowo wysokie do wartości tego zakładu i z tego powodu nie mogłyby być pokryte przez stronę, to wobec treści tut. okólnika z 31 lipca 1925 L. II. 5013/25, w którym zaznaczono, że samo wniesienie podania bez planów w przepisanym terminie wystarczy do ochrony istniejącego prawa wodnego przed wygaśnięciem, należy — jeżeli po myśli art. 187 ustawy wodnej w danej sprawie jest Pan Starosta kompetentnym — albo przy sposobności innego dochodzenia wodno-prawnego w pobliżu tego małego zakładu zarządzić również dochodzenie co do niego zgodnie z przepisami ustawy wodnej z roku 1922 w sprawie zgłoszonego do wpisu prawa wodnego, przy którem po porozumieniu z Okręgową Dyr. Robót Publ. nakłada się na znawcę technicznego obowiązek sporządzenia dla prymitywnego urządzenia zakładu wodnego potrzebnych w 2 egzemplarzach planów, względnie szkiców i dokonania ich pomiarów na miejscu dla celów wpisu odnośnego uprawnienia do księgi wodnej za zaliczeniem sobie w rachunku kosztów z tego tytułu wynagrodzenia według poniżej podanych norm, albo też jeżeli Pan Starosta nie będzie miał sposobności przeprowadzić dochodzenia przy zaliczeniu minimalnych kosztów dla strony interesowanej — odłożyć podanie aż do dalszego zarządzenia Województwa w sprawie wpisu do księgi wodnej tego rodzaju małych zakładów wodnych skoro wydane zostaną w tym kierunku przepisy w drodze noweli do ustawy wodnej z r. 1922.

O ile zaś sprawa należy do kompetencji Województwa po myśli art. 186 ustawy wodnej i nie będzie Pan Starosta miał możność do przedłożenia jej

Województwu przy sposobności innej sprawy wodnej w tej miejscowości lub w pobliżu celem równoczesnego zarządzenia dochodzenia wodno-prawnego przy analogicznem zastosowaniu powyżej podanych wskazówek, należy sprawę również odłożyć aż do dalszego tut. zarządzenia.

Zaznacza się, że wskazówki niniejsze odnoszą się tylko do małych zakładów wodnych o rzeczywiście prymitywnem urządzeniu a w tym kierunku należy w każdym wypadku zasięgnąć opinji urzędu technicznego wodnego.

Zarazem Urząd Wojewódzki ustanawia tytułem wynagrodzenia dla znawcy technicznego, na którym po myśli powyższych przepisów przy zakładach małych ciąży obowiązek sporządzania przy dochodzeniu na miejscu planów, szkiców, dokonanie pomiarów i obliczeń hydrotechnicznych, które w zasadzie nie należą do urzędowego znawcy technicznego, następujące wynagrodzenie, które oprócz kosztów podróży i djet może znawca techniczny w danym wypadku zarachować w przedłożyć się mającym rachunku kosztów podróży i djet a to:

1) za przeprowadzenie niwelacji młynówki od ujęcia wody do zakładu — wraz z wyznaczeniem wysokości korony jazu, śluzy wpustowej, dna potoku nad kołem wodnem i dna odpływowej młynówki pod kołem oraz osi koła — z wykonaniem przekroju podłużnego i poprzecznego młynówki dopływowej o długości do 500 m — wynagrodzenie winno wynosić 15—20 zł.

2) Za sporządzenie szkicu sytuacyjnego zakładu wraz z ujęciem i młynówkami wynagrodzenie ma wynosić 10—20 zł.

3) Za ewentualne potrzebne obliczenie hydrotechniczne j. np. ilości wody w młynówce, ilości siły roboczej, cofki wody nad jazem — wynagrodzenie ma wynosić 10—20 zł.

4) Za czynności jak pod 1) przy młynówce o długości panad 500 m. 25"„ więcej.

W końcu zauważa się, że w każdym razie obowiązkiem właściciela zakładu będzie przedłożyć najpóźniej do komisji kopję z mapy katastralnej odnośnego zakładu i młynówki w dwóch egzemplarzach.

Za Wojewodę: *Mikosz.*

Poz. 47.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L. Sm. 1114 1. Kraków, dnia 20 lutego 1928 r.

W sprawie kosztów leczenia obywateli polskich zagranicą i cudzoziemców w Polsce.

Do

Magistratu st. kr. miasta Krakowa

Wszystkich Panów Starostów Województwa Krakowskiego.

Wobec zdarzających się obecnie wypadków ściągania przez władze administracyjne kosztów leczenia obywateli polskich za granicą od właściwych dla chorych gmin, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomniało reskryptem z dnia 30 stycznia 1928 L. ZU. 438/28, iż postępowanie takie jest niedopuszczalne, gdyż sprzeciwia się zasadniczemu stanowisku władz polskich, stosowanemu w tych wypadkach od szeregu lat wobec państw obcych.

Rząd polski przestrzega mianowicie zasady, że kosztów leczenia obywateli polskich za granicą nie pokrywa się ze Skarbu Państwa ani też z funduszów publicznych (samorządowych), a władze polskie udzielają tylko państwom obcym pomocy w ściągnięciu należytości publicznego zagranicznego szpitala od samego leczonego lub innych osób, obowiązanych do pokrycia kosztów jego leczenia. Obowiązek pokrywania kosztów leczenia cudzoziemców w Polsce przez gminy i powiaty nałożony został na odnośne ciała samorządowe w tem założeniu, iż zdołają one sprostać temu zadaniu tylko w tym wypadku, gdy nie będą pociągane do zwrotu kosztów leczenia obywateli polskich za granicą. Odwrotnie szpitale publiczne polskie muszą tytułem wzajemności zastosować się do tych samych zasad i nie mogą domagać się zwrotu kosztów leczenia cudzoziemców z funduszów publicznych obcego państwa. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia w końcu, iż decyzje w sprawie ściągania sum pieniężnych tytułem kosztów leczenia obywateli polskich za granicą zastrzeżone są Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w myśl ustępu I. p. 4 b) okólnika Nr. 92 z dnia 14. IX. 1925 Nr. ZU. 6384/25.

Za Wojewodę: *Marjański.*

Poz. 48.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: Sm. 706 1/28. Kraków, dnia 4 lutego 1928 r.

Polski Instytut wodociągowo-kanalizacyjny.

Do

Wszystkich Wydziałów i Zarządów powiatowych.

W Warszawie istnieje od r. 1927 Polski Instytut wodociągowo-kanalizacyjny z terenem działalności na Państwo Polskie.

Celem tego Instytutu jest popieranie wszechstronnego rozwoju wodociągów i kanalizacji w Polsce, oraz związanych z tem spraw zdrowia publicznego.

Cele te Instytut osiąga przez 1) udzielanie zawodowej pomocy miastom, gminom, Związkom samorządowym oraz instytucjom i zakładom przemysłowym, gospodarczym i leczniczym itp. w zakresie wodociągów, kanalizacji i techniki sanitarnej a to: przez badanie istniejących urządzeń, nadzór nad niemi i inspekcję, udzielanie porad prawnych i technicznych, po-

mocy fachowej przy finansowaniu przedsiębiorstw, wykonywanie ekspertyz, ocenę projektów i umów, przeprowadzenie studjów i sporządzenie projektów, nadzór nad budową i odbiór robót, 2) prowadzenie statystyki i ewidencji wodociągów, kanalizacji i źródeł wodnych, oraz innych urządzeń sanitarnych, 3) współpracę z rządem, samorządami i instytucjami społecznemi w zakresie wodociągów i kanalizacji, 4) urządzanie zjazdów, wystaw, muzeów, zakładów doświadczalnych, laboratorjów, popieranie prac naukowych i wydawnictw, organizację i popieranie wykształcenia zawodowego oraz propagandę w zakresie wodociągów, kanalizacji i techniki sanitarnej.

Członkami rzeczywistymi Instytutu mogą być instytucje państwowe, związki samorządowe, związki i instytucje społeczne, gospodarcze i naukowe wyższe uczelnie, zakłady przemysłowe i inne osoby prawne.

Członkowie rzeczywiści mają prawo korzystać z pomocy Instytutu w najszerszym zakresie we wszystkich sprawach wchodzących w zakres działanie Instytutu.

Opłaty członków rzeczywistych od miast i związków samorządowych ustala Rada Instytutu w zależności od ilości mieszkańców.

O powyższem zawiadamia się Wydział (Zarząd) powiatowy, celem zainteresowania się tą instytucją oraz zainteresowania nią podległych Zarządów gmin.

Za Wojewodę: *Zawadzki.*

Poz. 49.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: OS. 169/14 ex 28. Kraków, dnia 6 lutego 1928.

Włóczęgostwo i wyłudzanie wsparć.

Do

Wszystkich Panów Starostów Wojew. Krakowskiego i Magistratu stoł król. m. Krakowa.

Według pism odnośnych Urzędów Wojewódzkich względnie relacji Władz administracyjnych I. instancji włóczą się po kraju i wyłudzają pod rozmaitymi pozorami wsparcia na rachunek swych gmin przynależności względnie gmin swego stałego zamieszkania następujące osoby:

1) Pakuła Wiktor, syn Wojciecha i Petroneli, ur. 1903 z miasta Łodzi,

2) Winarski Józef, syn NN. i Marjanny, ur. w r. 1885 z miasta Łodzi,

3) Dmochowski Leopold, syn Zenona i Febranji, ur. w r. 1875 z miasta Łodzi,

4) Filipczak Marja, lat 30 z 6-cio letnią córką, z gminy Posady liskiej, pow. Lisko,

5) Chemicz Józef, syn Jana i Zofji, ur. w r. 1901 z Hołoska małego, pow. lwowski,

6) Sobel Zdzisław Dagobert, syn Adolfa i Anny, ur. w r. 1905 z Jarosławia,

7) Mikołajczyk Stanisław, zam. w Równem w czasie od 11. VI. 1923 do 5. X. 1926 r.,

8) Wewłyk Mokryna, przynależna do gm. st. Oleksiniec, wieś Rydoml, pow. Krzemieniecki,

9) Kosakowski Władysław, syn Joachima i Stefanji, ur. w r. 1895 z gminy Kurjanka,

10) Wysocki Teofil, syn Aleksandra i Krystyny, ur. w r. 1906 z gminy Czarna wieś,

11) Sady Stefan, syn Franciszka i Marjanny z wsi Burzec, gminy Wojcieszków,

12) Gryncwajg Chaja Ita, córka Abrahama i Scheindli, ur. w r. 1900 z miasta Łodzi,

13) Grzybak Mikołaj, syn Józefa i Domuceli, ur. w r. 1885 z miasta Łodzi,

14) Goleński Wawrzyniec, ur. w r. 1854 w gminie Zatoka i tam przynależny, pow. Bochnia,

15) Augustyniak Florentyna z gminy Miedzieża, pow. Końskie,

16) Cabanowie Estera i Izrael (małżonkowie), mieszkańcy m. Dąbrowa, pow. Sokulski,

17) Krech Franciszek, syn Józefa i Marji, ur. w r. 1897, przynależny do gminy Rekliniec, pow. Żółkiew, a zamieszkały w gminie Kamionka strumiłowa,

18) Pechman Srul Leib, przynależny do gminy Szczurowic, powiat Radziechów, a przed wyjazdem stale od dwu lat zamieszkały w Brodach,

19) Wawrzonek Michał, lat 28, z zawodu szewc, zamieszkały w Dębicy, powiat Ropczyce.

O tem zawiadamia się Pana Starostę (Magistrat m. Krakowa) z tem, że ewentualne udzielane wsparcia nie będą zwracane przez gminy interesowane.

Za Wojewodę: *Dr. Kwiatkowski.*

Poz. 50.

Wyroki

Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Nr. 895. Do ponowienia wniosku o zezwolenie na przewłaszczenie nieruchomości w myśl § 10 ust. 3 rozp. ces. z 9 sierpnia 1915 Nr. 234 austr. Dz. P. P. uprawniona jest każda ze stron umownych i nie potrzebny jest zgodny wniosek obu stron.

Skargę Anieli Niemcowej w Zołyni, pow. Jarosławskiego na orzeczenie Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Krakowie z 10 marca 1924, w przedmiocie zezwolenia na przewłaszczenie nieruchomości włościańskiej N. T. A. oddalił jako nieuzasadnioną, a zarazem podwyższył opłatę zasadniczą od skargi.

(Wyrok z 1 marca 1926 l. rej. 660/24).

Uzasadnienie: Wyrokiem Sądu Powiatowego w Łańcucie z 27 czerwca 1922, wydanym w sprawie Marcina i Agnieszki Wróblów przeciw Anieli Niemcowej, uznani zostali powodowie za właścicieli realności

whl. 214 ks. gr. gm. Gwizdów, zapisanej w księdze hipotecznej jako własność pozwanej, a mającej obszaru około 2½ morga. Orzeczono w tym wyroku również, że pozwana winna w terminie 14 dniowym zezwolić na przepisanie własności powyższej realności na powodów. W uzasadnieniu wyroku wyjaśniono, że Sąd na podstawie przeprowadzonych dowodów, przyjął, iż pozwana sprzedała powodom sporną realność ustną umową, zawartą w czasie między marcem i Wielkim Piątkiem roku 1920, pod warunkiem rozwiązującym na wypadek, gdyby Niemcowie nie nabyli gruntu z parcelowanego wówczas majątku w Zołyni. Sąd zarazem ustalił, iż warunek ten się nie ziścił, gdyż mąż pozwanej nabył po zawarciu powyższej umowy z parcelacji 5 mórg gruntu w Zołyni. Apelacji pozwanej przeciw temu wyrokowi Sąd Okręgowy w Rzeszowie, wyrokiem z 3 listopada 1922, nie uwzględnił, a Wróblowie uzyskali z mocy uchwały Sądu Powiatowego w Leżajsku z 18 stycznia 1923 wpis prawa własności na podstawie powyższego wyroku.

Wyrok Sądu Powiatowego w Łańcucie Aniela Niemcowa przedłożyła 23 maja 1923 Komisji Obrotu Ziemią w Leżajsku „do rozstrzygnięcia pod względem zastrzeżonego Komisji rozporządzeniem cesarskem z 9 sierpnia 1915 Nr. 234 austr. Dz. P. P. zezwolenia względnie odmowy na przewłaszczenie“, przedstawiając, że na sprzedaż dała się namówić pod względem przygnębiającej, a mylnej, jak się okazało, wiadomości o śmierci syna na wojnie, i że po sprzedaży zostałoby jej tylko około ½ morgi ziemi.

Komisja Obrotu Ziemią w Leżajsku na posiedzeniu dnia 14 sierpnia 1923 odmówiła zezwolenia na powyższe przewłaszczenie, a Okręgowy Urząd Ziemski w Przemyślu rekursu Wróblów nie uwzględnił i odmowę zezwolenia orzeczeniem z 23 października 1923 zatwierdził, ponieważ Niemcowej po sprzedaży pozostałoby w Gwizdowie jedynie ½ morgi gruntu i w ten sposób z jednego gospodarstwa powstałyby dwa karłowate.

Wróblowie zwrócili się wówczas do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Jarosławiu, który na zasadzie art. 33 ustęp 4 art. 39 ustawy z 11 sierpnia 1923 poz. 706 Dz. Ust. z dniem 14 września 1923 przejął czynności Komisji Obrotu Ziemią w Leżajsku, z ponownym wnioskiem, na zasadzie § 10 ustępu 3 ces. rozp. z 9 sierpnia 1915, o zezwolenie na to przewłaszczenie. Na poparcie swej prośby przytoczyli, przedstawiając na to dowody, że nabyli od Niemcowej nie część jej gospodarstwa, lecz całą do niej należącą realność, i że w tym celu wyzbyli się swego dotychczasowego gospodarstwa, że za pieniądze przez nich zapłacone, Niemcowa nabyła na imię męża 5 mórg ziemi w Zołyni, a ponieważ przedtem miała już wraz z mężem w Zołyni gospodarstwo 7 morgowe, więc gospodaruje obecnie z mężem na 12 morgowej posiadłości, wreszcie, że poprzednie poświadczenie naczelnika gminy w Zołyni, Wojnara z 1 października 1923, na którem też oparło się orzeczenie Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Przemyślu, było niezgodne z prawdą i zostało unieważnione uchwałą Rady Gminnej.

W załatwieniu tego wniosku Powiatowy Urząd Ziemski w Jarosławiu orzeczeniem z 5 grudnia 1923 zezwolił na powyższe przewłaszczenie, a Okręgowy Urząd Ziemski w Krakowie, na którego przeszły czynności Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Przemyślu, orzeczeniem z 10 marca 1924 odwołania Niemcowej nie uwzględnił i orzeczenie Powiatowego Urzędu Ziemskiego zatwierdził, podnosząc, że przeciw zezwoleniu na przewłaszczenie rekurs strony jest wedle § 10 ustęp 2 powołanego rozporządzenia niedopuszczalny, oraz nadto, że przytoczone zostały nowe fakty i dowody, a w szczególności stwierdzono, iż Niemcowa, względnie jej mąż są w Zołyni właścicielami 12 morgowego gospodarstwa i że Niemcowa tam mieszka.

Przeciw temu orzeczeniu skierowana jest skarga Anieli Niemcowej do N. T. A.

Rozpatrując jej wywody tudzież wniesionej na nią odpowiedzi władzy pozwanej, Trybunał nie mógł uznać zajętego przez skarżącą stanowiska prawnego za uzasadnione.

Skarga streszcza się w tem, że władza nie miała prawa rozpatrywać załatwionej już raz odmownie sprawy ponownie w myśl § 10 ust. 3 powołanego rozporządzenia cesarskiego na podstawie jednostronnego wniosku Wróblów i że konieczne było zawarcie nowego aktu prawnego, gdyż akt poprzedni, t. j. wyrok sądowy z 27 czerwca 1922 pozbawiony już został skutkiem odmowy zezwolenia, zgodnie z § 1 ustęp 2 rozporządzenia, mocy prawnej. Zapatrywanie to nie jest trafne i polega na mylnem zrozumieniu przepisu § 10 ustęp 3 rozporządzenia cesarskiego, jak i wogóle znaczenia zezwoleń władzy na przewłaszczenie nieruchomości. Zezwolenia takie, wydawane czy to na zasadzie powołanego rozporządzenia cesarskiego z 9 sierpnia 1915, czy też na zasadzie rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z 1 września 1919 poz. 428 Dz. Ust., czy wreszcie na zasadzie przepisów szczególnych, obowiązujących w dzielnicy popruskiej, mają zawsze na celu chronienie pewnego interesu publicznego lub państwowego, czy to utrzymania zdolnego do produkcji stanu włościańskiego, czy zabezpieczenia celów reformy rolnej, czy zapobieżenia rozdrobnieniu gruntów, czy zabezpieczenia należytego wyżywienia ludności i t. p. Sprawy te rozpatrywane też winny być przez władze jedynie pod kątem widzenia tego interesu publicznego, bez względu na wynikające z odmowy zezwolenia skutki prawne dla stron, gdyż te skutki należą już do dziedziny prawa prywatnego. Z rozgraniczenia dziedziny publiczno-prawnej wynika też, że zobowiązania, płynące z umowy, nie gasną skutkiem odmowy zezwolenia władzy na daną tranzakcję, same przez się, a tylko każda ze stron ma prawo domagać się od drugiej uznania samego aktu za nieważny i dochodzić tego swego roszczenia nawet na zwykłej drodze sądowej. W wypadku zaś, gdyby strony, mimo braku zezwolenia, akt przecież ze skutkami prawnemi za-

warły, przewiduje rozporządzenie tymczasowe Rady Ministrów z 1 września 1919 w art. 8 unieważnienie aktu przez właściwe sądy zwykłe na skutek powództwa właściwych urzędów ziemskich. Na tem stanowisku stanęła, co władza pozwana w swej odpowiedzi podnosi, judykatura Sądu Najwyższego, a N. T. A. rozróżniał również stale w wyrokach swych, dotyczących spraw udzielania zezwoleń na przewłaszczenie nieruchomości, względnie interesu publicznego, decydujące dla kwestji udzielenia zezwolenia, od skutków prywatno-prawnych wynikających z zezwolenia na przewłaszczenie lub jego odmowy, zaznaczając zawsze, że te należą już do dziedziny prywatno-prawnej, podpadającej pod orzecznictwo sądów zwyczajnych.

Na powyższem tle zrozumiałym staje się przepis § 10 ust. 3 rozporządzenia cesarskiego z 9 sierpnia 1915, który, niezależnie od formalności, koniecznych do dopuszczenia wznowienia ukończonego już prawomocnie postępowania administracyjnego, wogóle nadaje stronom w sprawach zezwolenia na przewłaszczenie na zasadzie tego rozporządzenia prawo ponowienia odrzuconego już poprzednio wniosku o udzielenie zezwolenia na dane przewłaszczenie, w razie przedstawienia nowych okoliczności lub środków dowodowych, przyczem nie stawia wcale wymagania, aby wniosek ponowić mogły tylko obie strony kontraktujące łącznie. Przepis ten wychodzi widocznie również z założenia, że jak długo akt nie stał się nieważny w sposób wyżej określony, władza, rozpatrując sprawę tylko z punktu widzenia interesu publicznego, może na każde żądanie, choćby jednej ze stron, poparte nowemi dowodami, sprawę ponownie rozpatrzeć i zezwolenie udzielić.

Twierdzenie skarżącej, jakoby do ponowienia wniosku w myśl § 10 ust. 3 cesarskiego rozporządzenia konieczne było zawarcie nowego aktu prawnego, wobec nieważności na zasadzie § 1 tegoż rozporządzenia aktu poprzedniego, sprzeciwia się, jak słusznie władza pozwana podnosi, również samemu pojęciu słowa „ponowienie", które wskazuje właśnie na poprzednią odmownie załatwioną sprawę, gdy przeciwnie w razie zawarcia nowego aktu prawnego, który skarżąca uważa za konieczny w takim wypadku, chodziłoby już o inną sprawę udzielenia zezwolenia na ten nowy akt prawny, jakkolwiek dotyczący tego samego przedmiotu.

Z powyższego wynika, że w rozpatrzeniu ponownem sprawy na podstawie przepisu § 10 ust. 3 rozporządzenia cesarskiego z 9 sierpnia 1915 Nr. 234 austr. Dz. P. P. na wniosek jednej tylko ze stron umownych nie można dopatrzeć się żadnego pogwałcenia powyższego przepisu lub przepisu § 1 ustęp 2 tegoż rozporządzenia, a skarga, oparta na odmiennej wykładni tych przepisów, jest nieuzasadniona.

Dodać należy, że w wypadku niniejszym bezpodstawność roszczenia skarżącej jest tembardziej widoczna, że chodziło nie o jakąś umowę, w której strony zastrzegły sobie możność odstąpienia od niej na wypadek odmowy zezwolenia na przewłaszczenie, ale o zobowiązania umowne, ustalone i stwierdzone wyrokiem sądowym, na podstawie którego strona przeciwna uzyskała już nawet sądownie przelew własności przez wpis w księgach hipotecznych.

Z tych zasad N. T. A. skargę, jako nieuzasadnioną oddalił, podnosząc opłatę zasadniczą od skargi na podstawie art. 3 ust. z dnia 22 września 1922 poz. 800 Dz. Ust. w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z 3 marca 1924 poz. 227 Dz. Ust.

Nr. 896. Dodatki komunalne podlegają uzupełnieniu do wysokości, przewidzianej w ustawie z 11 sierpnia 1923 r., poz. 747 Dz. Ust., chociażby były pobrane w całości zgodnie z przepisami, obowiązującemi przed wejściem w życie tej ustawy.

Skargę „Spółki Akcyjnej Lambert i Krzysiak" oraz firmy „Narodna Torhowla" we Lwowie na orzeczenie Izby Skarbowej we Lwowie z 20 sierpnia 1924 w przedmiocie podatku komunalnego od zapałek N. T. A. oddalił, jako nieuzasadnioną, i podwyższył opłatę zasadniczą od skargi.

(Wyrok z 1 marca 1926 l. rej. 1501/25).

Uzasadnienie: Kontrola skarbowa, przeprowadzając badanie zapasu zapałek w centrach sprzedaży, 8 lipca 1924 stwierdziła, że w składach Narodnej Torhowli w Stanisławowie znajduje się w przechowaniu 44 skrzyń zapałek, każda po 5000 zwykłych pudełek, i wobec tego zarządała od Narodnej Torhowli zapłaty 330 zł. jako dodatku komunalnego w wysokości 15% podatku państwowego. Od powyższej decyzji odwołała się do Dyrekcji Okręgu Skarbowego w Stanisławowie firma Lambert i Krzysiak, twierdząc, że powyższe zapałki otrzymała do sprzedaży w charakterze agenta Zjednoczonych Fabryk Zapałek od fabryki Błonie i że zapałki te złożyła na przechowanie w Narodnej Torhowli w Stanisławowie. Do odwołania tego przyłączyła się i Narodna Torhowla. Rozstrzygając powyższe odwołanie, Izba Skarbowa we Lwowie orzeczeniem z 20 sierpnia 1924 nie uwzględniła tego odwołania, o czem Dyrekcja Okręgu Skarbowego w Stanisławowie zawiadomiła Narodną Torhowlę pismem z 2 września 1924. Wobec tego pisma firma Lambert i Krzysiak oraz Narodna Torhowla wniosły łączną skargę do N. T. A., w której proszą o uchylenie orzeczenia Kontroli Skarbowej w Stanisławowie z 8 lipca 1924 oraz Dyrekcji Okręgu Skarbowego w Stanisławowie z 2 września 1924 r. i o nakazanie właściwym władzom skarbowym zwrotu firmie Lambert i Krzysiak, oddział we Lwowie, zapłaconej 16 września 1924 kwoty 330 zł. tytułem dodatku komunalnego.

Rozpatrując skargę powyższych firm, N. T. A. oparł się na następujących powodach:

Władza pozwana w osobie Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Oddział we Lwowie, przedewszystkiem stawia wniosek o pozostawienie skargi bez rozpoznania z powodów formalnych, a mianowicie

z powodu, że skarga nie zaczepia właściwej decyzji, a mianowicie orzeczenia Izby Skarbowej we Lwowie z 20 sierpnia 1924, a nadto z powodu braku, zdaniem Prokuratorji Generalnej, obu skarżącym firmom w niniejszym wypadku legitymacji do wniesienia skargi. Obydwóch zarzutów powyższych Trybunał nie uwzględnia. Wprawdzie, literalnie biorąc, skarżące nie wymieniły w skardze, że skarżą orzeczenie Izby Skarbowej we Lwowie z 20 sierpnia 1924, które rozstrzygało ostatecznie sprawę niniejszą w trybie administracyjnym, lecz to uchybienie formalne nie jest istotnem, jeżeli się zważy, że orzeczenie ostateczne władzy pozwanej było zakomunikowane skarżącym pismem Dyrekcji Okręgu Skarbowego w Stanisławowie z 2 września 1924, które skarżące, biorąc za samo orzeczenie władzy, zaskarżyły do N. T. A. Przytem treść samej skargi stwierdza ponad wszelką wątpliwość, że dotyczy ona powyższego orzeczenia władzy pozwanej.

Co się tyczy zarzutu braku legitymacji skarżących, to zarzut ten jest zupełnie bezzasadny. Co do firmy Narodna Torhowla ze względu, że w jej składzie znaleziono sporne zapałki i że do tej firmy władza pozwana zwracała się z żądaniem zapłaty spornego w sprawie niniejszej dodatku komunalnego, a zatem wbrew twierdzeniu Prokuratorji Generalnej sama władza uznała ją za stronę, na którą sporny obowiązek został nałożony. Odnośnie zaś firmy Lambert i Krzysiak, to również bezzasadnym jest zarzut Prokuratorji Generalnej, gdyż w myśl art. 9 ustawy z 3 sierpnia 1922 poz. 600 Dz. Ust., na który powołuje się Prokuratorja Generalna, do zaskarżenia zarządzenia administracyjnego jest uprawniony każdy, kto twierdzi, że naruszono jego prawa lub że go obciążono obowiązkiem bez podstawy prawnej. Firma Lambert i Krzysiak stawia takie twierdzenie, które zresztą znajduje usprawiedliwienie w tej okoliczności, że firma Narodna Tohowla w rekursie do Dyrekcji Okręgu Skarbowego w Stanisławowie i w skardze do N. T. A. przyznaje, że sporne zapałki należą do firmy Lambert i Krzysiak i że do niej należy również kwota 330 zł. ściągniętego przez władzę skarbową dodatku komunalnego. Zresztą rekurs Dyrekcji Okręgu Skarbowego w Stanisławowie, właściwie był podany przez firmę Lambert i Krzysiak, do niego tylko przyłączyła się Narodna Torhowla, i Izba Skarbowa we Lwowie, rozpatrując tylko merytorycznie ten rekurs, uznała tem samem obydwie powyższe firmy za zupełnie legitymowane do skargi. Wobec powyższego stawiany przez Prokuratorję Generalną skarżącym zarzut braku legitymacji jest bezzasadny.

Przechodząc do istoty sprawy, N. T. A. uznał, co następuje:

Art. 10 ustawy z 11 sierpnia 1923 o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, poz. 747 Dz. Ust. orzeka, że do wszystkich państwowych podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji, z wyjątkiem podatków, wskazanych w tymże artykule, i łącznie z tymi podatkami, pobierany będzie dodatek na rzecz związków komunalnych, który ma wynosić 15% państwowego podatku od innych, poza spirytusem, wyrobami wódczanymi, winem i piwem, przedmiotami. Ustawa powyższa weszła w życie z dniem ogłoszenia, t. j. 26 września 1923, w myśl jednak ustępu 4 art. 75 tejże ustawy Minister Spraw Wewnętrznych miał oznaczyć w porozumieniu z Ministrem Skarbu termin, w którym nabiera mocy obowiązującej postanowienie, zawarte w art. 10. Termin powyższy został oznaczony w § 7 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 18 marca 1924 poz. 317 Dz. Ust., a mianowicie na 1 lipca 1924. Rozporządzenie powyższe weszło w życie również z dniem ogłoszenia, t. j. od dnia 10 kwietnia 1924. W § 7 powyższego rozporządzenia określono, że dodatek komunalny wynosi 15% państwowego podatku od drożdży, kwasu octowego i zapałek. trudno przypuścić, ażeby ustawa i rozporządzenie były ogłoszone znacznie wcześniej przed terminem wejścia w życie odnośnych przepisów po to tylko, aby osoby interesowane miały możność przed tym terminem zamagazynować większe zapasy zapałek w celu uchylenia ich od nowego opodatkowania.

Opóźnienie powyższego terminu miało na celu uprzednio przygotowanie odnośnych władz do poboru powyższego podatku tak, żeby z chwilą wejścia w życie odnośnych przepisów władze te miały możność odrazu ściągnąć podatek na rzecz związków komunalnych.

Że prawodawca nie miał na względzie zwolnienia od nowego opodatkowania objektów podatkowych zamagazynowanych, stwierdza jeszcze pośrednio punkt 5 art. 75 ustawy z 11 sierpnia 1923 o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych poz. 747 Dz. Ust., który orzeka, że komunalne podatki samoistne i dodatki do podatków, pobrane na rok podatkowy 1923 na zasadzie przepisów, obowiązujących do dnia wejścia w życie tej ustawy, podlegają zaliczeniu na poczet właściwych danin, należących związkom komunalnym na podstawie tej ustawy. Przepis ten wyraźnie stwierdza zasadę, że, chociażby dodatki komunalne były pobrane w całości zgodnie z przepisami, obowiązującemi przed wejściem w życie powyższej ustawy, niemniej jednak podlegają one uzupełnieniu do wysokości, przewidzianej w tej ostatniej ustawie. Użyte zaś w art. 10 ustawy z 11 sierpnia 1923 poz. 747 Dz. Ust. wyrażenie, że dodatek komunalny ma być pobierany łącznie z podatkami państwowemi, określa tylko technikę poboru danego dodatku, w celu zwolnienia samorządów od kosztów poboru danego podatku, które w ten sposób na mocy ustawy w całości ponosi Skarb Państwa. Z tych powodów N. T. A. skargę, jako nieuzasadnioną, oddalił.

Postanowienie o podwyższeniu opłaty zasadniczej opiera się na art. 3 ustawy z 22 września 1922, poz. 800 Dz. Ust.

Poz. 51.

Ruch służbowy.

PRZENIESIENIA.

Pan Minister Rolnictwa przeniósł:

1) powiatowego lekarza weterynarji Józefa Haydukiewicza z Dąbrowy do Ropczyc i przydzielił do służby w tamtejszem Starostwie.

2) powiatowego lekarza weterynarji Jana Gromczakiewicza z Grybowa do Dąbrowy i przydzielił do służby w tamtejszem Starostwie.

Pan Wojewoda Krakowski przeniósł:

1) urzędn. III. kat. XII. st. służb. Jana Maziarskiego z Mielca do Oświęcimia i przydzielił do służby w tamtejszem Starostwie.

2) urz. III. kat. XI. st. służb. Annę Mazurównę z Oświęcimia do Brzeska i przydzielił do służby w tamt. Starostwie.

3) urz. III. kat. X. st. służb. Jakóba Kandla z Brzeska do Oświęcimia i przydzielił do służby w tamtejszem Starostwie.

4) urz. III. kat. IX. st. służb. Michała Bukowskiego z Nowego Sącza do Brzeska i przydzielił do służby w tamtejszem Starostwie.

Poz. 52

Obwieszczenia, ogłoszenia, konkursy.

Stanisław Papée zamieszkały w Tuchowie, powiatu Tarnowskiego, na podstawie dekretu Wojewody Krakowskiego z dnia 27 września 1927, L.: I-3731, uprawniającego go do używania tytułu i wykonywania czynności mierniczego przysięgłego, złożył dnia 7 listopada 1927 r. do rąk Starosty w Tarnowie przepisaną przysięgę.

Poz. 53.

Inż. Mieczysław Kottik, zamieszkały w Krakowie, ul. Zwierzyniecka 7, na podstawie dekretu Województwa Krakowskiego z dnia 9/2. 1928 r. L.: I-516/28, przy zastosowaniu art. 1 i art. 2 a), art. 3, art. 3 i 23 ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r. Dz. U. Nr. 97, poz. 682, uprawniającego go do używania tytułu i wykonywania czynności mierniczego przysięgłego z siedzibą w Krakowie, złożył dnia 9 lutego 1928 r. w ręce Dyrektora Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Krakowie przepisaną przysięgę.

Poz. 54.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L.: OS.-461/2 ex 28. Kraków, dnia 17 lutego 1928.

Śledzenie za niewiadomym
z pochodzenia żebrakiem.

Do

Panów Starostów Województwa Krakowskiego i Magistratu stoł. król. m. Krakowa.

Według sprawozdania Starostwa w Jaśle z dnia 10 stycznia 1928 r. L.: 28594/2 przyszedł w dniu 4 listopada 1927 r. do gminy Skołyszyn w powiecie jasielskim głuchoniemy żebrak, niewiadomo skąd pochodzący, tam zachorował i dostawiony do szpitala powszechnego w Jaśle, zmarł 14. XI. 1927 r. Zarządzone w powiecie jasielskim śledzenia nie dały pozytywnego wyniku co do jego pochodzenia.

Rysopis zmarłego: wiek 40—50 lat, wzrost średni, włosy ciemno-blond, wąsy duże zapuszczone, broda golona, zęby zdrowe gęste, czoło wysokie, bez szczególnych znaków, wycieńczony, ubrany był w buty z cholewami, spodnie szare kawaleryjskie, kurtka czarna zniszczona, na głowie jasny kaszkiet.

Województwo poleca Panu Staroście (Magistratowi m. Krakowa) zarządzić w powiecie tamtejszym dochodzenia w celu stwierdzenia gminy pochodzenia zmarłego.

O dodatnim wyniku należy zawiadomić Starostwo w Jaśle.

Za Wojewodę: *Dr. Kwiatkowski.*

Poz. 55.

WOJEWÓDZTWO KRAKOWSKIE.

L: OS. 356/1 ex 28. Kraków, dnia 24 lutego 1928 r.

Błażej Augustyn — umysłowo
chory — poszukiwanie.

Do

Wszystkich Panów Starostów w obrębie Województwa Krakowskiego i Pana Dyrektora Policji w Krakowie.

Dnia 21 lipca 1927 r. wydalił się z gminy Iwierzyce powiatu ropczyckiego umysłowo-chory Błażej Augustyn i dotychczas nie został odszukany.

Rysopis: wiek 60 lat, wzrost średni, twarz pociągła, włosy ciemno blond, wąsy i zarost rudy.

Województwo poleca wdrożyć poszukiwania za wymienionym na tamt. terenie, a w razie dodatniego wyniku zawiadomić o tem Starostwo w Ropczycach.

Za Wojewodę: *Dr. Kwiatkowski.*

Poz. 56.

L. cz. 944/28/wyb.

OGŁOSZENIE.

Po myśli art. 20 ustęp 10 ord. wyb. do Sejmu z dnia 28 lipca 1922 (Dz. U. R. P. Nr 66. poz. 590) ogłaszam, iż w miejsce Józefa Heumanna właściciela realności w Tarnowie wybrano zastępcą członka Okręgowej Komisji Wyborczej Nr. 45 Dra Edwarda Szalita lekarza zamieszkałego w Tarnowie.

Tarnów, dnia 22 lutego 1928.

Przewodniczący Okręgowej Komisji Wyborczej Nr. 45

Dr. Władysław Kruczkiewicz.

Poz. 57.

OGŁOSZENIE.

L: 343/28. Kraków, dnia 29 lutego 1928 r.

Po myśli art. 20 ust. 10 ord. wyb. do Sejmu ogłaszam, że skład Okręgowej Komisji Wyborczej Nr. 41 zmienił się w ten sposób, że w miejsce kandydata na posła p. Dra Bolesława Rozmarynowicza zamianowany został przez Radę miasta Krakowa na posiedzeniu w dniu 24 lutego br. członkiem Okręgowej Komisji Wyborczej Nr. 41 p. Dr. Henryk Dymidowicz adwokat w Krakowie dotychczasowy Zastępca członka a jego Zastępcą p. Józef Miklasiński zamieszkały w Krakowie, ul. Mazowiecka L. 14.

Przewodniczący Okręgowej Komisji Wyborczej Nr. 41

Podobiński.

Poz. 58.

URZĄD WOJEWÓDZKI

Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych w Krakowie.

L.: II-335. Kraków, dnia 4 lutego 1928.

OGŁOSZENIE PRZETARGU.

Urząd Wojewódzki — Okręg. Dyrekcja Rob. Publ. w Krakowie, rozpisuje publiczny przetarg ofertowy na dostawę materjałów budowlanych do regulacji rzek i potoków na rok budżetowy 1928/9. Przetarg na dostawę materjałów budowlanych odbędzie się w dniach i miejscach poniżej podanych, każdego dnia o godzinie 11 rano.

1) Dnia 24 lutego 1928 w Państwowym Zarządzie Wodnym w Bochni — do rzeki Raby i potoków: Bysinki, Trzemeśny, Harburtówki z Gościbią, Słonego, Mszanki i Raby górnej.

2) Dnia 28 lutego 1928 w Państw. Zarządzie Wodnym w Żywcu do rzeki Soły, i potoków: Żylicy, Koszarawy i Żabnicy.

Dnia 2 marca 1928 w P. Kierownictwie Budowy w Grybowie do budowy rzeki Biały powyżej Grybowa z dopływami: Berestem, Florynką, Siołkówką, i innymi potokami.

4) Dnia 6 marca 1928 w Państw. Zarządzie Wodnym w Wadowicach do rzeki Skawy z dopływami: Stryszawką, Ponikiewką, Choczenką, Lachówką, Jachówką i Bystrą z Sidziną.

5) Dnia 9 marca 1928 w Państwowym Kierownictwie budowy w Dębicy do rzeki Wisłoki gr. B. w km. 0·0—91·0.

6) Dnia 13 marca 1928 w Państw. Zarz. Wodn. w Nowym Sączu do rzeki Dunajca — Grupa A i B i potoków: Kryniczanki, Muszynki, Biczyczanki, Niszkówki, Czarnej Wody, Smolnika, Czarnego i Białego Dunajca, Krośnicy, Brzeźniąnki, Łopuszny, Kamienicy Nawojowskiej, Stańkowskiego i Zakijowskiego.

7) Dnia 16 marca 1928 w Państw. Zarządzie Wodnym w Jaśle do rzek: Wisłoki górnej i dolnej, Jasiołki, Ropy i Białej poniżej Grybowa.

8) Dnia 21 marca 1928 w Państw. Zarządzie Wodnym w Oświęcimiu do rzeki Małej Wisły — po obu brzegach, tak prawym Małopolskim, jak i lewym Śląskim.

Oferty pisemne, sporządzone ściśle według wymogów określonych w „Przepisach Tymczasowych o oddawaniu państwowych dostaw", wedle rozporz. M. R. P. z 31. VII. 1926, L.: III-396/26 (wolne od stempla) i zaopatrzone w dowód złożenia przez oferenta w Kasie Skarbowej wadjum w wysokości 5% oferowanej dostawy, należy składać lub przesyłać pocztą na ręce Kierownika odnośnego Urzędu technicznego w zapieczętowanych kopertach z napisem: „Oferta do przetargu w dniu .... na dostawę .... do regulacji ....".

Szczegółowe warunki dostawy są do przejrzenia w godzinach urzędowych w wyżej wymienionych Zarządach Wodnych i Kierownictwach budowy.

Oferty nie odpowiadające warunkom, zawartym w powołanem rozporządzeniu Min. Rob. Publ. L.:III-396/26 lub złożone po upływie wyznaczonych terminów, nie będą rozpatrywane.

O ile Komisja Przetargowa uzna za stosowne, może po sprawdzeniu ofert przeprowadzić dodatkowy przetarg ustny między wybranymi przez siebie oferentami.

Okr. Dyrekcja Rob. Publ. zastrzega sobie dowolny wybór ofert, zależnie od wysokości oferowanej ceny.

Za Wojewodę: *Inż. J. Jarosławiecki*

Wz. Dyrektora Okr. Dyr. Rob. Publ.

Poz. 59.

L.: BP. 415/28. W Starostwie Krakowskiem zaginęły dwa blankiety dowodów osobistych Nr. I serja A. Nr. 250305 i 250306.

Blankiety te unieważnia się niniejszem.

Poz. 60.

STAROSTWO W BIAŁEJ.

L: 34560/2/27. Biała, dnia 9 lutego 1928 r.

OBWIESZCZENIE.

Firma Neuman i Ska. Młyny Parowe w Białej pobiera od lat kilkudziesięciu wodę użytkow. w ilości maksymalnej 42'6 litrów sekundowych z młynówki zasilanej wodą rzeki Białki za pomocą jazu przy moście Monier w Białej.

Na wypadek braku wody w młynówce pobiera Firma wodę w ilości 30 litrów sekundowych wprost z rzeki Białki za pomocą pompy wirnikowej; wody tej używa firma do zasilania kotłów parowych i do kondenzacji. Ażeby zapobiedz wygaśnięciu powyższego prawa wodnego, którego tytuł opiera się na postanowieniach artykułu 252 ustęp II. i III. ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. Dz. U. P. Nr. 102 poz. 936, utrzymujących w mocy prawa użytkowania wód, płynących, których zakłady istniały już 10 lat przed dniem 1 stycznia 1923 roku, wniosła wymieniona firma — zgodnie zpostanowieniami art. 253 ustęp 1 ustawy wodnej — podanie o wpisanie tego prawa do księgi wodnej, prowadzonej w tutejszem Starostwie, przedkładając potrzebny w tym celu operat techniczny.

Celem zbadania, czy zachodzą warunki ustawowe utrzymania w mocy tego uprawnienia wodnego i w jakich rozmiarach, zarządza Starostwo w imieniu i z upoważnienia Województwa krakowskiego po myśli postanowień § 7 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 7 maja 1924 Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 468. dochodzenie wodno-prawne połączone z rozprawą komisyjną na miejscu w Białej na dzień 30 marca 1928 r. o godzinie 10 rano. Członkowie komisji zbiorą się przy moście Monier.

O tem zawiadamia się interesowanych a w szczególności osoby, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem powyższego przedsiębiorstwa z nadmienieniem, że projekt techniczny zakładu wodnego będzie wyłożony do publicznego wglądu w Starostwie w Białej (referat wodny) przez 28 dni, począwszy od dnia 1/3. 1928 r.

Zarzuty przeciw utrzymaniu w mocy względnie przeciwko rozmiarom tego prawa wodnego można wnosić w ciągu powyższych dni 28 do Starostwa w Białej lub też najpóźniej podczas dochodzenia komisyjnego na ręce przewodniczącego komisji.

Intersenci, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw utrzymaniu w mocy względnie przeciwko rozmiarom tego prawa żadnych zarzutów, będą uważani za zgadzających się na wpisanie tego prawa do księgi wodnej Starostwa, tracą prawo podnoszenia zarzutów i mogą po upływie tego terminu w razie szkodliwego oddziaływania tego prawa wodnego, żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń, zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania samego, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub też gospodarczo usprawiedliwić.

Starosta: *Różecki.*

Poz. 61.

STAROSTWO W BIAŁEJ.

L: 2982/2/28. Biała, dnia 8 lutego 1928 r.

Od przeszło kilkudziesięciu lat Firma F. Rabinowitz i Synowie w Białej pobiera wodę użytkową z młynówki zasilanej wodą z rzeki Białki za pomocą jazu tuż powyżej mostu Monier w Białej. Wody tej używa firma w ilości 8'9 litrów sekundowych dla zasilania kotłów parowych i dla kondensacji, oraz w ilości 26'6 litrów sekundowych dla farbiarni i pralni.

Ażeby zapobiedz wygaśnięciu powyższego prawa wodnego, którego tytuł opiera się na postanowieniach artykułu 252 ustęp II. i III. ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 r. Dz. U. P. Nr. 102 poz. 936, utrzymujących w mocy prawa użytkowania wód płynących, których zakłady istniały już 10 lat przed dniem 1 stycznia 1923 roku, wniosła wymieniona firma — zgodnie z postanowieniami art. 253 ustęp 1 ustawy wodnej — podanie o wpisanie tego prawa do księgi wodnej, prowadzonej w tut. Starostwie, przedkładając potrzebny w tym celu operat techniczny.

Celem zbadania, czy zachodzą warunki ustawowe utrzymania w mocy tego uprawnienia wodnego i w jakich rozmiarach, zarządza Starostwo w imieniu i z upoważnienia Województwa krakowskiego po myśli postanowień § 7 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 7 maja 1924 Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 468 dochodzenie wodno-prawne, połączone z rozprawą komisyjną na miejscu na dzień 30 marca 1928, godzina 3 pop.

Członkowie komisji zbiorą się w Białej przy moście Monier.

O tem zawiadamia się interesowanych a w szczególności osoby, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem powyższego przedsiębiorstwa z nadmienieniem, że projekt techniczny zakładu wodnego będzie wyłożony do publicznego wglądu w Starostwie w Białej (referat wodny) przez dni 28, począwszy od dnia 1 marca 1928.

Zarzuty przeciw utrzymaniu w mocy względnie przeciwko rozmiarom tego prawa wodnego, można wnosić w ciągu powyższych dni 28 do Starostwa w Białej lub też najpóźniej podczas dochodzenia komisyjnego na ręce przewodniczącego komisji.

Interesenci, którzy we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw utrzymaniu w mocy względnie przeciwko rozmiarom tego prawa żadnych zarzutów, będą uważani za zgadzających się na wpisanie tego prawa do księgi wodnej Starostwa, tracą prawo podnoszenia zarzutów i mogą po upływie tego terminu w razie szkodliwego

oddziaływania tego prawa wodnego, żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania samego, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub też gospodarczo usprawiedliwić.

Starosta: wz. *Dr. Müller.*

Poz. 62.

STAROSTWO W CHRZANOWIE.

L. 1905/2/Sz. Chrzanów, dnia 30 stycznia 1928.

Jaz na potoku Krzeszówka
dochodzenie wodno-prawne
i wywłaszczające.

OBWIESZCZENIE.

Starostwo w Chrzanowie na zasadzie art. 195 i następnych ust. wodnej z 19. IX. 1922, Dz. U. R. P. Nr. 102 p. 936 oraz na skutek odezwy Tymcz. Wydziału Samorządowego we Lwowie z dnia 4. 11. 1927, L. 37216/III. podaje niniejszem do powszechnej wiadomości, że Administracja Dóbr Potockich w Krzeszowicach zamierza własnym kosztem przebudować obecnie istniejący stary jaz w km. 1-600 potoku Krzeszówka na nowy jaz stały i wyzyskać spiętrzenie dla otrzymania siły wodnej.

Łącznie z powyższą przebudową jazu zamierzonem jest również uregulowanie potoku Krzeszówka powyżej km. 1-150, względnie odpowiednia zmiana niwety dna potoku Krzeszówka w sąsiedztwie jazu.

Celem stwierdzenia, czy i o ile projektowane budowle dopuszczalne są ze względów prawno-publicznych, jakoteż celem wydania orzeczenia co do potrzeby wywłaszczenia, względnie obciążenia serwitutem gruntów na cele powyższej regulacji potrzebnych — Starostwo zarządza komisyjne dochodzenie na miejscu z przybraniem znawców i stron interesowanych na dzień 8 marca 1928 i następne.

Plany jazu i regulacji, opis techniczny oraz wykazy gruntów, które mają być wywłaszczone, względnie obciążone służebnością, wyłożone są do publicznego wglądu w Starostwie w biurze nr. 3 w godzinach urzędowych. Strony interesowane, które najdalej w dniu dochodzenia nie wniosą zarzutów, tracą do nich prawo i będą uważane za zgadzające się na projektowane budowle i zamierzone wywłaszczenie względnie obciążenie serwitutem gruntów oraz odszkodowanie, którego wysokość obliczoną będzie przez znawców i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Złożone po upływie tego terminu podania nie będą rozpatrywane w tem samem postępowaniu a to stosownie do postanowień art. 196 powołanej ustawy wodnej.

Komisja zbierze się o godzinie 9-tej rano w Urzędzie miejskim w Krzeszowicach.

Starosta: *Dr. Łęcki.*

Poz. 63.

STAROSTWO W GRYBOWIE.

L: 723/2. 28. Grybów, dnia 20 stycznia 1928 r.

Wilhelm Władysław Mouson — prośba
o urządzenie tartaku wodnego na potoku
„Kąśnianka".

OBWIESZCZENIE.

Wilhelm Władysław Mouson włašc. majątku w Kąśny górnej wniósł przez Starostwo do Województwa prośbę o udzielenie zezwolenia wodno-prawnego na urządzenie tartaku wodnego, oraz pobieranie wody jako siły popędowej do tego Zakładu z potoku Kąśnianka w Kąśny górnej.

Na powyższą prośbę Starostwo w Grybowie w imieniu i z upoważnienia Województwa z dnia 2. I. 1928 L: Ad. 17708/2. 27 rozpisuje po myśli postanowień art. 187, 195 i 196 ust. wodnej z dnia 19/IX. 1922 Dz. U. R. P. Nr. 102 poz. 936 oraz na podstawie art. 18 i 21 ustawy przemysł. z 7/VI 1927 Dz. U. Nr. 50 dochodzenie wodno-prawne połączone z rozprawą komisyjną przemysłowo policyjną na miejscu projektowanego Zakładu wodnego (tartaku) w gminie Kąśny górnej na dzień 15 marca 1928 godz. 10-ta.

Punkt zborny członków Komisji dnia 15. III. 1928 o godzinie 10-tej na miejscu w tartaku.

O powyższem zawiadamia się interesowanych a przedewszystkiem osoby względnie instytucje, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem projektowanego przedsiębiorstwa z nadmienieniem, że odnośne projekty techniczne będą wyłożone do publicznego przeglądu w Starostwie w Grybowie w biurze Nr. 26 przez cztery tygodnie tj. począwszy od dnia 15. II. 1928 w ciągu których można będzie wnosić zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu do Starostwa w Grybowie albo też najpóźniej podczas dochodzenia komisyjnego na ręce Przewodniczącego komisji pod zagrożeniem utraty ewent. przysługujących im praw wnoszenia sprzeciwów.

Interesanci, którzy z powyższego prawa i we wskazanym terminie nie skorzystają tracą prawo podnoszenia źarzutów i mogą w razie szkodliwego oddziaływania wspomnianego przedsiębiorstwa żądać tylko wzniesienia i zaprowadzenia urządzeń zapobiegawczych szkodzie albo też odszkodowania samego, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Kierownik Starostwa: Magoński.

Poz. 64.

WOJEWÓDZTWO TARNOPOLSKIE.

L: Pr. 720/28. Tarnopol, dnia 15 lutego 1928 r.

KONKURS.

W Województwie Tarnopolskiem wolne są następujące posady w państwowej służbie zdrowia a mianowicie:

1) posada pomocnika inspektora lekarskiego w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu;
2) posada praktykanta sanitarnego (pomocnika lekarza powiatowego) w Starostwie w Tarnopolu i
3) posada praktykanta sanitarnego przy Starostwie w Zborowie.

Do powyższych posad przywiązane są pobory: ad 1) VII st. sł., ad 2) i 3) X st. sł. urzędników państwowych, przyczem posada ad 1) przeznaczoną jest tylko dla kandydata pozostającego już w państwowej służbie zdrowia.

Kandydaci winni wnieść podania do dnia 10 marca 1928 do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu, dołączając: a) metrykę urodzenia, b) dowód obywatelstwa polskiego, c) dyplom doktora wszech nauk lekarskich, d) dowód uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem, e) dowód uregulowania stosunku do służby wojskowej, i f) własnoręcznie napisany życiorys.

Kandydaci nowowstępujący do państwowej służby zdrowia winni odbyć najmniej jedno - a najdłużej trzyletnią służbę przygotowawczą i poddać się egzaminowi sanitarnemu.

Na czas praktyki mogą kandydaci na posady ad 2) i 3) uzyskać z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych stypendjum wyrównujące pobory do VIII st. sł. o ile się pisemnie zobowiążą, że nie wystąpią ze służby przygotowawczej, względnie na żądanie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych pozostaną w państwowej służbie zdrowia najmniej dwa lata po ukończeniu służby przygotowawczej, pod rygorem zwrotu otrzymanego stypendjum.

Kandydaci pozostający obecnie w służbie państwowej winni wnieść podania w drodze służbowej.

L: Pr Bg. 87/48.

Wojewoda: *Kwaśniewski.*

Poz. 65.

DYREKCJA DRÓG WODNYCH W KRAKOWIE.

Do L. 570/R

OGŁOSZENIE PRZETARGU,

na dostawę materjałów faszynowych do robót regulacyjnych na Wiśle w okresie budowlanym od 1 kwietnia 1928 r. do 31 marca 1929 r.

W Zarządzie Dróg Wodnych w Krakowie, ul. Rybacka 15 odbędzie się publiczny przetarg ofertowy na dostawę materjałów faszynowych **dnia 14 marca 1928** r. o godzinie 11-tej przedpołudniem.

Zapotrzebowanie wynosi na przestrzeniach Wisły:

1) km. 84—120 ... 3,000 m^3 faszyn i 2,000 kóp kołków faszynowych.
2) km. 120—140 ... 4,000 m^3 faszyn i 2,600 kóp kołków faszynowych.
3) km. 140—160'5 ... 15,000 m^3 faszyn i 3,200 kóp kołków faszynowych.

Zastrzega się, że oferowana dostawa, może być przy zawieraniu umów zwiększona o 50%.

Dla każdego z wymienionych odcinków rzeki należy przedłożyć osobną ofertę.

Oferty mają być wnoszone w zamkniętych (opieczętowanych) kopertach z napisem:

Oferta na dostawę .... do robót regulacyjnych na rzece Wiśle od km. .... do km. ....

Do każdej oferty ma być dołączone efektywne wadjum lub dowód złożenia w Kasie Skarbowej wadjum w wysokości 5% od oferowanej jednorocznej dostawy.

Nie będą uwzględniane oferty oddane po godzinie 11-tej danego dnia, jak również te oferty, do których nie dołączono przepisanego wadjum.

Również nie będą rozpatrywane oferty niesporządzone według przepisanego wzoru, lub zawierające zastrzeżenia, oraz przesłane lub oddane w innym urzędzie.

Bliższe warunki dotyczące przetargu a to:

1) Ogólne warunki dla dostaw państwowych.
2) Szczegółowe warunki dostawy materjałów faszynowych.
3) Wzór ofert do powyższych dostaw, przeglądać można w godzinach urzędowych w biurze Zarządu Dróg Wodnych w Krakowie, (Dębniki) ul. Rybacka 15.

Kraków, dnia 22 lutego 1928 r.

Dyrektor: *Poźniak.*

Poz. 66.

L. III—910/28.

PRZETARG.

Urząd Wojewódzki — Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych w Krakowie ogłasza niniejszem publiczny przetarg ofertowy na wykonanie okien w robocie stolarskiej i ślusarskiej przy budowie gmachu Akademji Górniczej w Krakowie.

Ogólne i szczegółowe warunki, opis robót, szczegółowe rysunki przeglądać można w biurze Kierownictwa budowy przy ul. Krupniczej L. 12 w godzinach urzędowych, a nadto odnośne modele w miejscu wskazanem przez kierownictwo budowy.

Odnośne formularze ofertowe nabywać można w Kierownictwie budowy za zwrotem kosztów opraco-

wania w kwocie 5 Zł.

Oferty sporządzone ściśle według obowiązujących przepisów należy składać u Naczelnika Oddziału Architektoniczno - budowlanego Okr. Dyr. Rob. Publ. w Krakowie, Rynek Główny, Krzysztofory II. p. w zamkniętych kopertach z napisem: „Oferta do przetargu na wykonanie okien w budynku Akademji Górniczej w Krakowie" do dnia 15 marca 1928 r. do godziny 10-tej.

Otwarcie ofert nastąpi w tym samym dniu o godzinie 11-tej.

Do każdej oferty należy dołączyć dowód na złożone w Kasie Skarbowej w Krakowie wadjum w wysokości 5% sumy oferowanej, do dyspozycji Okr. Dyr. Rob. Publ.

Oferty nie wniesione w oznaczonym terminie, lub nie poparte przepisanem wadjum nie będą rozpatrywane.

Okręgowa Dyrekcja Robót Publ. zastrzega sobie wolny wybór ofert.

Dyrektor Robót Publicznych:
Inż. H. Dudek.

Poz. 67.

Dział nieurzędowy.

Zguby legitymacji.

Następujące legitymacje unieważnia się z powodu zguby:

1) Legitymację urzędową Nr. 260 z 9. 3. 1925 wystawioną przez Główną Komendę Policji Państwowej na nazwisko komisarza Józefa Munka.

2) Kartę rejestracyjną 3 kołowego auta marki „Monos" Nr. 6516 firmy Altesse—Wisła.

3) Pozwolenie na paszport uprawniający do wielokrotnego wyjazdu zagranicę wydane na inż. Bolesława Landaua w Krakowie, Rynek gł. 11.

4) Legitymację na kursowanie wozu „Ford" Kr. 6122 Wł. Wołoszyńskiego.

5) Nr. rejestracyjny samochodu Kr. 6723 firmy Feliksa Stattera w Krakowie, Rynek gł. 8.

6) Legitymację Nr. 2821 wystawioną na Józefę Mruczek, naucz. szkoły powsz. w Bieczu przez K. O. S. K. z 15. 7. 1924 a prolongowaną przez R. S. P. w Gorlicach na rok 1927.

7) Licencję szoferską Nr. 2145 Mieczysława Pająka.

8) Legitymację kolejową urz. X st. sł. Anny Pokornowej P. U. P. P. w Krakowie.

9) Kartę rejestracyjną na samochód Nr. 6549 Bolesława Buszczyńskiego.

10) zezwolenie na prowadzenie samochodu i świadectwa szkoły szoferskiej Romana Musioła z Jankowic rybnickich.

11) Licencję szoferską Ignacego Pysznego z Krakowa.

12) Legitymację Nr. 13443 wydaną przez K. O. S. Kraków na nazwisko Wojciecha Wielgusa w Siedliskach.

Poz. 68.

Ogłoszenia.

OGŁOSZENIE.

Przy wyborach do Sądu rozjemczego w Krakowie dla spraw Zakładu ubezpieczenia od wypadków, dokonanych w dniu 29 stycznia 1928, zostali wybrani PP:

a) z grona przedsiębiorców:
Dr. Sulikowski Jan, asesorem; Kleszczyński Józef, Dr. Zieleniewski Jan, Dr. Miączyński Bolesław, Neuman Maksymiljan, Zajączek Edward, Inż. Odrzywolski Zbigniew, Tasiecki Stanisław, Długoszewski Stanisław, Inż. Litwiniszyn Józef, Dr. Grünspan Michał, zastępcami asesora;

b) z grona ubezpieczonych:
Sawicki Jan, asesorem; Kurek Franciszek, Urbańczyk Jan, Topiński Karol, Karton Stanisław, Bożek Tomasz, Jarek Józef, Bieniek Jan, Schindler Adolf, Iżowski Antoni, Piszczek Zygmunt, zastępcami asesora.

Delegat Rządu dla spraw
Zakładu ubezpieczenia od wypadków,
Oddział w Krakowie
Tadeusz Sośniak w. r.

Poz. 69.

TOWARZYSTWO WIOSEK KOŚCIUSZKOWSKICH

Warszawa, Leszno Nr. 11.

Dnia 30 stycznia 1928 r.

WIOSKI KOŚCIUSZKOWSKIE.

W dniu 29 stycznia pod przewodnictwem wiceprezesa TWK., p. Stefana Boguszewskiego odbyło się nadzwyczajne zebranie ogólne w celu ustalenia władz TWK. Poprzednie bowiem władze w lipcu 1927 r. z p. Sewerynem Ludkiewiczem na czele obrane były prowizorycznie tylko, ażeby organizującym się po województwach Komitetom TWK dać możność przez delegatów swoich wpłynąć na ukształtowanie się Rady Nadzorczej Zarządu. — Ludkiewicz, po objęciu prezesury Państwowego Banku Rolnego dla braku czasu już w październiku złożył był swoją godność w TWK.

Na zebraniu licznie były reprezentowane organi-

zacje wojskowe, które jedne z pierwszych przystąpiły do TWK. Dużym sentymentem otaczają one TWK. gdyż — jak wiadomo — Sejm w 1919 r. uchwalając stworzenie państwowej fundacji Wiosek Kościuszkowskich pierwszeństwo dał sierotom po wojskowych i po urzędnikach państwowych i komunalnych, którzy giną na posterunku swej pracy.

Oprócz p. Ludkiewicza z prezydjum TWK ustąpili jeszcze pani wicepremjerowa Bartlowa i pan Donimirski z Pomorza, zbytnio przeciążeni innemi już społecznemi pracami.

Prezesem Towarzystwa obrany został Generał Sosnkowski dawny prezes T-wa Gniazd Sierocych, któremu sprawa Wiosek Kościuszkowskich ma dużo do zawdzięczenia.

W Radzie Nadzorczej miejsca ustępujących zajęli Generał Szpakowski i Dr. Józef Laskowski, zasłużeni przyjaciele sprawy. — PP. Stefan Boguszewski, Dr. Juljusz Trzciński, były minister z Poznańskiego, poseł Arciszewski i inż. Tomasz Wolski obrani zostali ponownie.

Ponadto Ogólne Zebranie uchwaliło, ażeby Wojewódzkie Komitety TWK. wydelegowały do Centralnej Rady Nadzorczej po jednym swoim przedstawicielu.

Do Zarządu ponownie zostali wybrani: pp. Kazimierz Jeżowski, Aleksander Jaworski, Tadeusz Gawlikowski, Antoni Jacuński z Pomorza, — i nowy członek major Bobrowski prezes T-wa Opieki nad dziećmi po wojskowych i inwalidach.

Główna dzisiaj praca w TWK. to wytężona propaganda, aby dla myśli tworzenia wzorowych Wiosek sierocych po województwach, jako żywych pomników dla Kościuszki, pozyskać związki komunalne, organizacje społeczne i osoby prywatne.

Komitety Wojewódzkie łatwiej będą mogły dotrzeć do przedstawicieli sejmików, miast i miasteczek z namową, aby związki komunalne w ramach TWK. fundowały gnazda dla swoich sierot.

Pomorski Komitet TWK. na czele swym ma Wojewodzinę Młodzianowską, Starostę Krajowego Dra Wybickiego i inspektora Okr. Szkolnego p. Świderskiego. Poznański Komitet — Wojewodę Bnińskiego, Starostę Krajowego Dra Begale i Rektora uniwersytetu Dra Grochmalickiego. Wołyński Komitet — Wojewodę Mecha, naczelnika wydziału wojewódzkiego Śleszyńskiego, wicewojewodę Gintowta i innych. — Na czele stanęli rzących się Komitetów w Krakowie i Lublinie stanęli również pp. Wojewodowie.

Przedstawiciel Rządu na Ogólnem Zebraniu TWK. ponownie złożył oświadczenie, że Rząd zdecydowany jest utworzyć jedną Wioskę sierocą tytułem próby, a jeśli życie wykaże, że ten sposób opieki nad sierotami okaże się w praktyce tak dobry, jak duże przekonanie wzbudzają projekty, to Rząd dopomoże do tworzenia więcej Wiosek po Województwach.

W końcu zebrania rozlosowane zostały między poszczególne D. O. K. prawa do natychmiastowego oddania pod opiekę TWK. dwóch sierot, a to z racji, że drobnemi składkami pp. wojskowi złożyli już kapitał na stworzenie dwóch łóżek wieczystych. Los padł na D. O. K., które najwięcej przysłało ofiar: D. O. K. Nr. III. i D. O. K. Nr. IX. przyślą swoich pupilów.

Również Wielkopolskie Towarzystwo Kółek Rolniczych nadeśle pod opiekę TWK. jedno dziecko, gdyż cały swój dziesięciotysięczny udział już wniosło.

Poz. 70

SPROSTOWANIE.

W Dzienniku Urzędowym Województwa krakowskiego Nr. 2, z dnia 1 lutego 1928 należy paginację sprostować od 39 do 50.

Drukarnia Przemysłowa w Krakowie, ul. Zielona 7. — Nr. telefonu 510.